Lumi és a hóember, aki mindig fázott

Lumiék hóembere három sálban is vacog. Luca napján kiderül, hogy éppen ezért olyasmit is megérez, amit más nem.

Lumiék kertjének végében, a sövény mellett egy hóember álldogált. Néhány napja építették, amikor annyi hó esett, hogy éppen elég volt egy kerek hasra, egy kisebb fejre és két kissé görbe karra. Azóta a kert többi részén elolvadt a hó, de a sövény árnyékában a hóember még kitartott.

Három sál tekeredett a nyaka köré, két sapka ült a fején, legfelül pedig egy régi fazék billegett. Mindezek ellenére folyton fázott. Ha megélénkült a szél, a széngombjai is összekoccantak. Lumi apukája egyszer megjegyezte, hogy lassan nem is hóember lesz, hanem sálember. A hóember ezt nem bánta. Úgy gondolta, egy jó sálból sosem lehet túl sok, különösen, ha az embernek nincs hová elbújnia éjszakára.

„Egy hóembernek éppen a hideget kellene szeretnie!", csodálkozott a mókus.

„Szeretem is a telet", felelte a hóember. „Csak a vacogást nem."

A kert lakói ezen rendszerint nevettek. A hóember pedig feljebb húzta a sálját, és a sövény tövében alvó sünre pillantott. A sün ősz óta egy nagy levélkupac mélyén szuszogott. A hóember néha beszélt hozzá, bár választ sosem kapott. Egyszer azt

kérdezte, vajon mit álmodik ilyen hosszú ideig. A sün erre olyan hangosan horkantott, hogy a hóember fején még a fazék is megbillent.

Advent harmadik vasárnapján, Luca napján Lumi nagymamája érkezett látogatóba. Egy tányérba búzaszemeket vetett, majd a tányért a polcra tette a kis ezüst csengő mellé.

„Luca-búza. Ha mindennap adtok neki egy kis vizet, karácsonyra kizöldül."

Lumi észrevette, hogy a csengő a fal felé fordulva áll, pedig senki nem fordította meg. A nagymama egy pillanatra megállt előtte.

„Ezt a csengőt régről ismerem."

„Honnan?", kérdezte Lumi.

„Majd egyszer elmesélem", mosolygott a nagymama.

Lumi kistestvére a csengőre mutatott.

„Már csak egy adventi vasárnap maradt! Mikor fog végre megszólalni?"

Reggeli után Lumi kiment a hóemberhez. Éppen akkor hallotta meg az apró tüsszentést.

„Egészségedre! Hogy vagy?"

„Fázom."

„Három sálban?"

„A negyediket már nem tudnám hová tekerni."

Lumi felnevetett. A hóember azonban az eget figyelte.

„Estére kemény fagy jön. És egyetlen pehely hó sem esik majd."

„Az miért baj? Te már így is hóból vagy."

„Nézd csak a sün kuckóját!", felelte a hóember. „A szél lassan elfújja róla a leveleket. Ha legalább havazna! A hó kívülről betakarná a levélkupacot, és megvédené a sünt a jeges széltől."

„Ugyan!", szólt le a mókus az almafáról. „Ma még a nap is süt. Te mindig fázol!"

Lumi apukája is azt mondta, hogy a rádió enyhe időt ígér. Lumi ezért bement a házba, bár a hóember szavai nem hagyták egészen nyugodni. Az ablakból még visszanézett rá. A hóember nem a házat figyelte, ahonnan fény és meleg áradt, hanem a

levélkupacot. Mintha attól tartana, hogy a sün nélküle észre sem veszi a közeledő hideget.

Délutánra a nap eltűnt a domb mögött. A locsolókanna vizén jég csillogott, a fűszálak mereven álltak, és a nyuszi is visszabújt az üregébe.

Lumi kiszaladt a kertbe.

„Igazad volt. Ne haragudj, hogy nem hittem neked!"

„Semmi baj", felelte a hóember. „De nézd, mi történt a levélkupaccal!"

Az egyik oldalát megbontotta a szél. Odabent a sün összegömbölyödve aludt, de közben meg-megremegett.

„Odaadnád neki a sálaidat?", kérdezte Lumi.

A hóember tétovázott. Aztán bólintott.

„Neki most nagyobb szüksége van rájuk."

Lumi a kupacra terítette mindhármat. A sálak felül szépen betakarták a kupacot, de oldalt még mindig befújt a jeges szél.

A hóember egyszer csak megrázkódott.

„Hapci!"

Az orra előtt hópelyhek röppentek fel, és lassan lehullottak Lumi cipőjére.

„Te havat tüsszentesz?"

„Csak ha nagyon fázom. Egyszer a répám is elrepült tőle."

Lumi a levélkupacra nézett.

„Ha sikerülne egy nagyot tüsszentened, a hó kívülről körbeboríthatná a sün kuckóját!"

„Ahhoz még jobban kellene fáznom."

Levették a két sapkát és a fazekat. A hóember széngombjai összekoccantak a vacogástól.

„Haaa, haaa."

A mókus kidugta a fejét az odújából. A nyuszi is előbújt, és biztos, ami biztos, befogta a fülét. Lumi várakozott. A hóember még nagyobbat szippantott a jeges levegőből. Aztán egyszerűen kifújta.

„Nem megy”, sóhajtotta.

Lumi fűszállal csiklandozta a répaorrát, de semmi sem történt.

„Ez legfeljebb arra jó, hogy megvakard az orromat”, mondta a hóember.

„Valami bozontosabb kellene”, töprengett Lumi.

Ekkor kinyílt a ház ajtaja, és kiszaladt rajta a tacskó. Meglátta a répát, és olyan elszántan indult felé, mintha egész nap erre várt volna.

„Várj!”, kiáltotta Lumi, de a kutya már felágaskodott, hogy megszimatolja a hóember orrát.

A tacskó bozontos bajsza végigsöpört a répán.

„Haaa, HAPCI!”

A tüsszentéstől a nyuszi hanyatt huppant, a répa átrepült a sövényen, a tacskó pedig boldogan utánairamodott.

És egyszerre hullani kezdett a hó.

Nem az égből, hanem a hóember körül kavargó fehér felhőből. Befedte az ágakat, a kerti padot, és vastag takaróként simult a sün levélkupaca köré. A hideg szél többé nem fért be az oldalán.

Lumi óvatosan megvizsgálta a kuckót. A sün továbbra is a száraz levelek között feküdt, csak most a levelek köré vastag hóbunda került. A sün már nem remegett. Csak horkolt tovább, olyan elégedetten, mintha pontosan tudná, mi történt.

Lumi apukája a tornácról bámulta a hóesést. A kertjük fehérbe öltözött, míg a szomszédban egyetlen pehely sem hullott.

„Pedig a rádió enyhe időt mondott!”

„A rádió nem hóból van”, jegyezte meg a hóember.

A tacskó visszatért, szájában a csupa nyál répával. Lumi visszaillesztette a helyére.

„Most már biztosan nem fázik az orrod!”

„Nem bizony. Csak kissé kutyaszagú.”

A mókus és a nyuszi odasietett a hóemberhez. Megköszönték a havat, és bocsánatot kértek, amiért nem hittek neki.

„Azt hittem, csak panaszkodsz”, mondta a mókus.

„Én meg azt hittem, sosem lesz jó semmire a vacogásom”, felelte a hóember.

Lumi apukája visszatette a sapkákat és a fazekat. A sálak a levélkupacon maradtak, a friss hó alatt. Lumi észrevette a hóember csupasz nyakát, levette a saját piros sálját, és óvatosan rátekerte.

„Most legalább neked is jutott egy.”

A hóember meghatottan nézte az új sálat.

„Most már igazán elegánsan fázom”, mondta, és megigazította a fazekát.

Este a nagymama meggyújtotta a koszorú harmadik, rózsaszín gyertyáját. Lumi meglocsolta a Luca-búzát, majd a kis ezüst csengőnek is elmesélte a különös hóesést, a tacskó kalandját a répával, és azt is, hogy a sün mindebből semmire sem ébredt fel. A csengő hallgatott, de Lumi ezúttal sem bánta.

Lefekvés előtt még egyszer kinézett a kertbe. A hóember fehéren ragyogott a holdfényben.

„Fázol még?”, kérdezte Lumi az ajtóból.

„Egy kicsit.”

„És most nem bánod, hogy fázol?”

A hóember a betakart levélkupacra nézett.

„Végre valaki örül annak, hogy fázom. Igaz, hogy álmában.”

A sün válaszul akkorát horkantott, hogy a hóember fazeka megbillent.

Lumi nevetve visszaszaladt a házba. A hóember megigazította a fazekát, és boldogan őrizte a hó alatt alvó sün álmát.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit érezhetett a hóember, amikor senki sem hitt neki?
2. Mit adott a hóember a sünnek, és mit gondolsz, miért tette?
3. Te mit adnál oda másnak, ha észrevennéd, hogy szüksége van rá?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-hoember-aki-mindig-fazott/